

מסורת הש"ס

א) יצמות קה, ט) נלעיל יט'; א) חגיגה יח. נפי' בתוס' מיר נב. ד"ה פ"ש; ד) טהרות פ"ט מ"ט לעיל ד., ט) נפי"ן סח: חולין עד.; ו) נפי"ן שס'; ו) לעיל ג., ח) גי' רש"א שהיא יסיל להיות לה, ט) ונבחיגה יח. ד"ה הא מילתו דפרמי שמעין מניה עוד מילתו דתרי קראי כתיב), ו) נלעיל מג.,

תורה אור השלם

- דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי ידעה זב מבשרו וזבו טמא הוא: וירקא טו ב אלה השמאים לכם בכל הישרין כל תבגע בהם במקום יטמא עד הקשר: ויקרא יא לא
- בזבז רר בשורו את זובו או הקתים בשורו מוזבו טמאנתו חזא: וירקא טו ג
- וכי ירק תרב בשחור וכבס בגדיו ורדץ במים וטמא עד הקשר:
- ויקרא יט ט
- וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה תבגע בגולתה ויטמא עד הקשר:

גליון הש"ס

רש"י ר"ח מומאת רקב בו' מטמא כפגע. עי' פ"ב מ"ב דלהלכות ובהע"כ שס. ועי' כהע"כ פ"ד מ"ה דטהרות ונ"ע:

לעני רש"י

פרו"ט. קרפדה. ברו"ט. קרפדה.

ממקום טומאה. ממקום שזובו יולא שהוא טמא כשצילו: **דס היואל מפי אמתו**. של זז גמור יליף ליה לקמן דטהור: **יכול דס היואל מפיו**. של זז יהא נדון כרוק ודס היואל מפי אמתו יהא נדון כוזב: **ואיפוך אנה**. וזאת לרבות דס והוא מתאסף הרבה כאחד ואח"כ יולא כגון רוק ומי רגלים ושכבת זרע: דס אין מתעגל ויואל דכי אתא קמא קמא נפיק: **וחזור ונצלע**. כשאינו מוילאו: **אף כל כו'**. כגון סילון של מי רגלים חזר ונצלע ילא דס שאינו מתעגל ויואל חלב אע"ג שמתעגל אינו חזר ונצלע: **ושלדו**. דפוס זורמו: **קיימם**. שלא נשבר ונתפור: **כגול**. כשכולו שלם טמא אפילו יבש: **כסה**. כשראים כתיב (ויקרא יא) כל הנוגע כסה: **מסה**. וכל אשר יפול עליו מהס צמותם יטמא (שס): **זבוגי**. פרוי"ט הנמצאים יבשים כמחוזא והוא כז יש שקורין אותו צלע"ז ברו"ט: **סמסוא**. צליה ונרקבת: **כר**. כעין ריר שהוא לח כמו (שמואל ב כא) ויורד יריו על זקנו: **סחילטו אע"פ שאין סופו**. אין לריך שיהו המים פושרין כסוף כשיכלה מעת לעת: **יהודה בן נקוסא אומר**. אין לריך שיהו המים פושרין כסוף אכני יהו על השרץ כמעט לעת אע"פ שאין סופן וקולא היא דאי לא הדר כהכי טהור ואע"ג דאי הוו פושרין כל מעת לעת הוה הוה **טומאת רקב**. מלא תרווד ממנו **ט** מטמא כמגע ומשא ואהל: **בתנאי' ומטמא צין לא וצין יבש**. הכתם או השרץ צין שנמצאו לחין צין שנמצאו יבשין מטמא כל טהרות שנמצאו כמזבז מיוס כיבודו ושעשטה האשה מיוס כזוס: **היבש מטמא למפרע**. עד שעת כיבוד או כיבוס דאיכא לניימר לאחר כיבוס מיד נפל. אבל הלח אינו מטמא למפרע אלף עד שעה שנוכל לומר אס נפל כזאומי יוס עדיון הוא יכול להיות עכשיו לח אבל עד שעת הכיבוד לזמן מרובה לא דהא לח הוא ואי מהיאל שעתא נפל הוה מתעצב יבש: **גב' חוקטו בדוק**. מי מחזקין כדדיק ליה כשעת הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם כיבוד טהורות: או **משום דחוקטו מסכנדי**. דאי הוה התם כשעת כיבוד הוי נפיק האי שרץ מחמת כיבוד: **דאמר כביד ולא כדיק**. כדדמיו ולא כדקמיו. אי אמרת דהא דמטהרין הנך דמקמי כיבוד משום דחוקטו שדדקו כשעת כיבוד הא לא כדיק וטהרות דמקמי כיבוד נמי טמא' ואי אמרת כו':

אי

יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא אומר ימעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו רשב"ג אומר צריבין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אומר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רקב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רקב: **בתנאי'** הישרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן יכתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת שיהא יכול לחזור ולהיות לח: **גב' איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו או דלמא חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו כדוק הא לא בדיק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד אי**

דם הנדה פרק שביעי נדה

נו.

דם היוצא מפיו טהור. כפרק מצות חליצה (יצמות דף קה). מוקי בשומת דאי לאו הכי טמא משום כחלומי הרוק: **דם היוצא מפי האמה**. ואס תאמר הא כבר ממעטינן כריש כנות כותים (לעיל דף לז): איש מאודם יש לומר דהיינו דאין נעשה זז ע"י ראיית אדם אבל אס כבר נעשה זז ליהוי דס היואל מפי האמה טמא כמו רוקו ולכן לריך קרא הכא למעוטי: **וואת דרבות מימי רגליו לטומאה**. מויו"ו דזאת קדריש כי היכי דדרשין לעיל כיחו וניעו מויו"ו דוכי ירוק אצל זאת ככל דוכמי אתא למעוטי והאי זאת נמי אתא למעוטי כדנ"כ מלריך תרי מעינטי זאת וטמא הוא חד למעוטי זיעה וליחה סרוחה וחד למעוטי דס היואל מפיו ומפי האמה:

מה רוק שמתעגל ויוצא בו'. מנח ריבויא דוכי ירוק הזז כטהור ודזאת דריש הכי אצל אי לאו הכי קראי הוה ממעטינן כולוהו כיחו וניעו ומי רגלים מטמא הוא כמו דס היואל מפי האמה וא"מ ולמה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים וי"ל דמוכי ירוק לא הוה דרשין אלא כיחו וניעו שיולא דרך הפה או מי האף נמי לרבי יוחנן דדמי כמו רוק ומזחלת לא הוה מרבינן אלא מי רגלים שיולאין מפי האמה כמו זוז דקרא דזאת גבי זוז כתיב או משום דזאין ממקום טמא מניה קשה דמשמע דהוה מרבינן חלב האשה מוזחלת אס היה חזר ונצלע ואמאי והא אפילו כיחו וניעו לא הוה מתרבי מוזחלת אי לאו ריבויא דוכי ירוק ונרי לומר דאי לאו ריבויא דוכי ירוק הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דוקא דהוי כעין רוק אצל השמא כדתיב וכי ירוק אייתר וזאת לכל דבר המתעגל ויואל וסחר ונצלע: **ונרי"ף מזובי**. אי זיבה לאו מעין הוה כדעאל היא כפרק כנות כותים (לעיל ד:): **אי בהא אי מהם בו'**. ואע"ג דמהאי דהס ומסה דרשין כפ"ק דחגיגה (דף יא). ששיעורו ככעדשה התם אסמכתא הוה דשיעורים הלכה למשה מסיניע: **שרץ שגשרף**. ק"ק דלא עריב יבש ושרוף כדאי הדדי דמחד קרא קדריש להו: **שכבת זרע בראויה לזוהריע**. ואס תאמר והלא א שכתב זרע שאינו יורה כחץ אינו ראוי להזריע ומטמא יש לומר דמין ראוי להזריע צעינן ואפי' שאינו יורה כחץ כיון שהוא לח חשיב מין שכבת זרע הראוי להזריע: כגומא

שכבת זרע הראויה להזריע נבלה דכתיב **כי ימות כעין מיתה: אם דתניא כמה היא שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא אומר ימעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו רשב"ג אומר צריבין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אומר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רקב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רקב: **בתנאי'** הישרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן יכתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת שיהא יכול לחזור ולהיות לח: **גב' איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו או דלמא חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו כדוק הא לא בדיק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד אי****

עין משפט ונר מצוה

יב א מיי פ"א מהל' משכב ומושכ הלכה טו:
כ ב ג ד מיי פ"ד מהל' אבות הטומאה הלכה יב:
כא ה מיי שס פט"ו הלכה יג:

כב ו מיי פ"ג מהלכות משכב ומושכ הלכה א:
כג ז מיי פ"ח מהלכות אבות הטומאה הלכה ד:
כד ח מיי פ"ג מהלכות משכב ומושכ הלכה ז:
כה ט מיי פ"ח מהל' אבות הטומאה הלכה ד:

תוס' הרא"ש

דם היוצא מפיו טהור. כפרק מצות חליצה מוקי לה בשומת דאי לאו הכי טמא משום כחלומי הרוק: דם היוצא מפי האמה. אפי"ג דמועטינן ליה כפי כנות כותים היינו לענין שאינו נעשה זב ע"י אותו דם והכא איצטרך קרא אם כבר הוא זב שאינו טמא כמו ורוק: וזאת לרבות מימי רגליו. ותימה בכל דוכתא אמרינן דלמעט כדלעיל כפרק יוצא דופן זאת היא העולה הרי אלו ג' מעיטין. וכה"ג דמועטינן ליה בכל אתר פריך פ"ק דובותים בכל אתר מן להוציא וכאן לרבות. וי"ל דזאת נמי הוי מעיטא ומאי דזאת אק דריש כדרשיןן לעיל כיחו וניעו ומאי דוכי ירוק. ובת"כ דרשיןן הא זאת למעוטי זיעה וליחה סרוחה והרעי: מה רוק מתעגל ויוצא וסחר ונצלע. ותימה למה לי קרא לרבות כיחו וניעו ומימי רגליו הא הוי דומיא דרוק שמתעגלין ויוצאין וסחרין ונצלעין וי"ל דאפי"ה לא מרבינן אי לאו דכתיב כדריא דהוה ממיטאנא להו מהוא טמא כי היכי דמעיטאנא מניה דם היוצא ומפי האמה. ותימה למה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים וי"ל דאי לאו רביאי דוכי הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דוקא היוצאים מן הפה כמין רוק. אבל השתא דכתיב וכי אייתר וזאת לרבות כל דבר שמתעגל ויוצא וסחר ונצלע: גילף מזובי. כפי כנות כותיים מיבעיא ליה אי מקום זיבה מעין הוא או לא והכא פריך אי לאו מעין הוא: אמר ריש לקיש שרץ שגשרף ושלדו קיימת טמא. אפי"ג דאמר ריש לקיש שרץ שיבש הרי"א נשרף גרע טפי. ומיהו לענין לרבינוהו מקרא שקולין הן: